

Hồi 58

Khéo Xếp Đặt Cách Đối Phó

Dị Cái không tán thành, liền lên tiếng nói:

- Tuy người canh gác đã bị Nguyên nhi kèm chế hết, nhưng chúng ta làm sao mà ra khỏi thạch động này? Như vậy rốt cục vẫn vào tròng kẻ địch hết.

Vương Hoán vừa cười vừa đáp:

- Nguyên nhi vào trong này không bị kèm chế như hai chúng ta đâu.

Nguy Tấn vẫn rầu rĩ nói tiếp:

- Xin lão tiền bối đừng có quên rằng bốn bên vách thạch động này đều là đá cả, dù không bị kèm chế cũng khó mà phá nổi.

Vương Hoán gật đầu nói tiếp:

- Lão đệ nói rất phải, động này làm bằng đá thạch cương cứng hơn gang thép, lại dài hơn ba thước. Dù công lực mạnh đến đâu cũng không sao phá nổi. Nhưng Nguyên nhi có thanh đoản kiếm sừng rồng sắc bén lắm. Nếu y muốn phá vách đá này thực không khó khăn chút nào.

Nói tới đó, ông quay lại bảo Nguyên Thông rằng:

- Nguyên nhi con lấy thanh đoản kiếm đó ra xem.

Nguyên Thông nghe lời lấy thanh đoản kiếm Long Giác ra, thuận tay đâm vào vách đá một nhát quả thực dễ như cắt đậu phụng. Chỉ một nhát dao đã khoét thủng được một cái lỗ to bằng miệng bát rồi.

Long Hồ Dị Cái thấy vậy mừng rỡ khôn tả vội nói:

- Nguyên nhi mau khoét cho nhanh để ra khỏi nơi đây đi.

Vương Hoán cũng lên tiếng nói tiếp:

- Phải, chúng ta phải mau rời khỏi nơi đây trước đã.

Ba người ngồi cạnh đó từ nãy đến giờ vẫn lẳng lặng không nói nửa lời thấy vậy cũng hớn hở mừng thầm. Có lẽ họ bị giam lâu ngày, nên người nào cũng muốn được tự do ngay.

Nguyên Thông bỗng cau mày lại nghĩ ra một việc liền kêu “ủa” một tiếng, rồi nói với Vương Hoán và Dị Cái rằng:

- Phá hủy vách động này thực đáng tiếc quá, thử nghĩ xem có cách gì khác không?

Dị Cái ngạc nhiên hỏi:

- Nguyên nhi nói gì, chẳng lẽ cháu không muốn bá bá và gia gia ra khỏi nơi đây chẳng?

Nguyên Thông đáp:

- Cháu có ý định đấy thực.

Dị Cái tức giận vô cùng túm chặt lấy cổ chàng, nhưng vì công lực đã mất nên không sao bóp chặt được, chỉ lớn tiếng nói tiếp:

- Cháu nói như thế là nghĩa lý gì?

Nguyên Thông biết Dị Cái hiểu lầm, chàng không kháng cự chỉ mỉm cười nói:

- Cháu có một diệu kế, nếu diệu kế này mà thuận tiện thì núi Vạn Dương sẽ tan rã hết và còn có thể trả thù cho bá bá nữa.

Dị Cái liền buông tay ra và bảo chàng nói rõ kế hoạch ấy.

Nguyên Thông kể qua loa mọi sự cho các người nghe, sau đó chàng nói tiếp:

- Vạn Dương Sơn Chủ chính là Vạn Gia Sinh Phật Ứng Thành Luân, sở dĩ y kèm chế Nguyên nhi để khỏi tiết lộ bí mật của y là y lấy tính mạng của Vương gia gia với Ngụy bá bá hai người để uy hiếp. Theo ý kiến của Nguyên nhi thì đến ngày khai phá đại điển của Vạn Dương Sơn, tức ngày mừng năm tháng năm nay thế nào y cũng sai người đem Vương gia gia với Ngụy bá bá đến hội trường để cho Nguyên nhi khỏi đối phó với y.

Wương Hoán gật đầu đỡ lời:

- Phải, thế nào y cũng phải làm như thế.

Nguyên Thông lại tiếp:

- Nguyên nhi định tương kế tựu kế, muốn phiền Vương gia gia và các vị ở lại đây để chờ đến hôm trọng nghĩa, tuyên bố hết cả những bí mật của y làm cho y chống đỡ cũng không kịp.

Nguy Tấn tuy hiểu tâm ý của Nguyên Thông nhưng còn thắc mắc lên tiếng hỏi tiếp:

- Công lực của chúng ta đã bị kềm chế, chỉ sợ lúc đó không đủ sức nói lên như thế thôi.

Nguyên Thông vội đáp:

- Tất nhiên Nguyên Thông phải có cách chữa cho gia gia với bá bá lành mạnh trước để hai vị hoàn toàn khôi phục.

Long Hồ Dị Cái nghe xong cười ha hả rồi khen ngợi Nguyên Thông rằng:

- Không ngờ cháu nghĩ ra được mưu kế như vậy thì dù chúng ta bị giam giữ thêm một năm nữa cũng không sao.

Nói xong, y quay người lại hỏi ba người ở phía sau rằng:

- Cố huynh, ba vị nghĩ sao?

Chắc ba người đó là ba người con của Cố Cửu Như, cả nhà y bầy mười hai người đều bị bắt làm con tin. Nhưng ở nơi đây chỉ có lão nhị Tử Trọng, lão tam Tử Chí, và lão tứ Tử Viên. Còn lão đại Tử Nhân thì đã bị bắt buộc phải lãnh đội đi tấn công núi Võ Đang. Ngoài ra các quyền thuộc thì đã dọn nhà đi nơi khác, Cố Cửu Như không hiểu nên mới hy sinh tính mạng.

Nguyên Thông không đợi cho ba ông già nọ lên tiếng vội vái chào và nói:

- Nguyên nhi không biết ba vị sư bá, nên mới thất lễ như vậy, mong ba vị tha lỗi cho.

Từ khi ba anh em họ Cố thấy Nguyên Thông vào trong thạch động đến giờ, mới đầu chưa biết chàng là ai, nhưng nghe chàng nói chuyện với Vương Hoán và Dị Cái đã hiểu chàng là Nguyên Thông. Tuy vậy ba người vẫn còn ngờ ngác tỏ vẻ hoài nghi.

Wương Hoán thấy vậy vừa cười vừa xen lời nói:

- Nguyên nhi là cháu đích tôn của Thẩm sư thúc các hiền điệt đấy, lão quên mất không giới thiệu.

Cố Tử Trọng đỡ Nguyên Thông dậy khẽ nói:

- Hiền điệt, sao chỉ nghe lão ăn mày gọi có mỗi tiếng Cố huynh như vậy mà hiền điệt đã biết thân phận anh em lão ngay như thế?

Nguyên Thông nghĩ đến chuyện trước ứa nước mắt ra, đang định kể chuyện sư bá tổ giúp cho mình như thế nào. Nhưng chàng nghĩ lại, bụng bảo dạ rằng:

- Không nên như vậy càng làm cho các người rầu rĩ thêm.

Nghĩ đoạn chàng liền đổi giọng nói:

- Vì việc các sư bá mà sư bá tổ đã tới Lư Sơn một lần.

Cố Tử Trọng kinh hãi nói:

- Sao gia phụ cũng biết anh em mỗ bị giam giữ?

Nguyên Thông chỉ gật đầu ậm ừ chứ không muốn nói chuyện Cố Cửu Như ra cho ba người nghe, và chàng cũng không tiện nói dối.

Anh em họ Cố đang định hỏi tiếp thì Dị Cái đã lắc đầu nói:

- Bây giờ không phải lúc nói chuyện cửa nhà. Chúng ta phải nói đến việc chính trước. Sao ba vị lại chưa trả lời câu hỏi của ăn mày già này đi?

Tử Trọng đáp:

- Anh em tiểu điệt có ý kiến gì đâu. Vương lão tiền bối bảo sao thì anh em tiểu điệt nghe thế.

Dị Cái nhìn Nguyên Thông và hỏi:

- Nếu không phá hủy vách đá này thì hiền điệt có cách gì ra khỏi nơi đây?

Nguyên Thông đưa mắt nhìn quanh và ngẫm nghĩ thì Vương Hoán lại lên tiếng:

- Lão ăn mày quên cái lỗ hổng mà họ đưa com vào cho chúng ta hay sao?

Nguyên Thông nghe nói mừng rỡ vội hỏi:

- Ở đâu?

Dị Cái lắc đầu đáp:

- Cái lỗ hổng bề ngang không đầy ba tấc, dù có xúc cốt thần công cũng không thể chui qua đó.

Wang Hoán cúi xuống chỉ cái lỗ hổng ở dưới chân tường nói:

- Lỗ hổng này ở dưới chân tường, ít người để ý tới.

Nguyên Thông chẳng nói năng gì cả, nằm phục ngay xuống xem cái lỗ hổng ấy, thấy nó rộng chừng ba tấc xuyên qua bức vách dày ba thước. Lỗ hổng ấy đã nhỏ lại bị tên đại hán nằm che lấp, nên Nguyên Thông mới không để ý và cũng không trông thấy cái then chốt mở hang động. Với công lực của Nguyên Thông chàng có thể cách không đánh ra một chưởng đê cái chốt ấy xuống, và mở cửa ra bên ngoài được, nhưng vì không thấy rõ vị trí của cái chốt nên không sao dùng sức được. Nhưng chàng rất khôn ngoan, nghĩ ra một cách, nằm phục xuống cách không điểm luôn vào tam âm thất tuyệt của đại hán nọ trước rồi mới giải huyệt cho y và nói rằng:

- Người đã bị ta dùng Tảo Hồn Thủ Pháp điểm vào tam âm thất tuyệt của người rồi. Chỉ chút nữa xương cốt của người sẽ mủn ra mà chết. Vậy người mau mau mở cửa cho ta ra, bằng không người sẽ hối bất cập.

Đại hán nọ được chàng giải huyết, nhưng vì thủ pháp Tảo Hồn chưa ảnh hưởng gì hết, y thấy tay chân đã cử động được nên không coi lời cảnh cáo của Nguyên Thông vào đâu, chỉ cười đáp:

- Tiểu tử đừng có nói khoác. Khi nào thái gia lại sợ những lời dọa nạt suông của người.

Nguyên Thông tươi cười nói:

- Người không tin thì người đừng có oán ta nhé!

Đại hán nọ đứng ngay lên cười như điên:

- Được, các người sẽ biết tay ta.

Nói xong, y bước chân đi. Ngờ đâu y vừa bước một cái, người đã ngã nằm lăn ra đất kêu gào, lăn lộn trên mặt đất. Y cảm thấy trong người vừa buồn vừa ngứa tự trong trái tim phát ra, khó chịu khôn tả, còn khổ hơn là bị chặt chân chặt tay trăm lần.

Thoạt tiên y xé hết quần áo ra, gãi khắp mình mẩy, gãi đến máu chảy ra cũng không thôi. Chỉ chừng một lát sau người y đã thành người máu mà vẫn không ngớt gãi, y đành phải van lơn:

- Tiểu hiệp tha thứ cho tôi... tôi... tôi...

Nguyên Thông thương hại đáp:

- Được, ta cho người dễ chịu chốc lát. Mau mở cửa động.

Nói xong chàng khẽ búng một cái, người nọ hết ngứa liền. Y không còn nghĩ đến sự trừng phạt rất nặng của Ứng Thành Luân, chỉ mong Nguyên Thông mau giải sự đau đớn của thủ pháp Tảo Hồn. Y không do dự nữa vội mở ngay cửa động cho chàng.

Nguyên Thông giải huyết cho y và cho y uống thuốc cứu thương, bảo y mặc quần áo lại điểm huyết cho y không cử động được.

Nguyên Thông muốn biểu diễn công lực của mình để cho tám tên nọ hoảng sợ, chàng vận thân công trong người ra giải huyết và khôi phục lại cho Vương Hoán và Ngụy Tấn sau đến ba anh em nhà họ Cố. Chữa như thế rất hao tổn chân nguyên, dù công lực của chàng cái thế cũng mệt mỏi đến nỗi mồ hôi ướt đầm người.

Sau đó chàng vận động điều tức một hồi, tỉnh táo lại như thường, liền giải huyết cho tám người nọ, đồng thời điếm vào một số nơi yếu huyết của chúng và dặn rằng;

- Các người đã bị ta dùng thủ pháp độc đáo điếm huyết rồi, lúc trời sáng tỏ thế nào cũng bị Tảo Hồn Thủ Cốt một lát.

Tám người nọ nghe nói mặt đều biến sắc, nhất là đại hán đã được ném mùi rồi liền van lơn:

- Xin thiếu hiệp giết chết tiểu nhân đi, chứ tiểu nhân không chịu nổi thủ pháp đó.

Bảy người kia cũng biết là thủ pháp đó rất lợi hại, nên vội năn nỉ:

- Tiểu hiệp muốn dặn bảo điều gì chúng tôi xin tuân theo, xin thiếu hiệp giải thủ pháp ấy cho chúng tôi.

Nguyên Thông vừa cười vừa đáp:

- Nếu ta giải thủ pháp ấy cho các người thì không sai bảo các người được.

Tám tên nọ đều quỳ xuống van lạy.

Nguyên Thông biết chúng đã hoảng sợ mất hết hồn vía rồi, liền nghiêm nghị nói:

- Từ nay trở đi ta đặt ba điều với các người, mấy vị lão tiền bối này vẫn ở đây không đi đâu hết, các người phải hầu hạ mấy vị ấy thật chu đáo, nếu Vạn Gia Sinh Phật đến xét hỏi, các người không được thổ lộ một chút gì về tin tức của ta cả. Còn những việc khác thì các người phải theo mấy vị lão tiền bối này dặn bảo.

Tám người nọ vâng vâng dạ dạ ngay, Nguyên Thông lại nói tiếp:

- Nếu các người không sai lời dặn bảo của ta, thì sau ngày mừng năm tháng năm, ta sẽ giải thủ pháp này cho các người.

Tám đại hán nghe nói đến ngày mừng năm tháng năm Nguyên Tông mới giải thủ pháp đó cho, chúng lại biến sắc mặt, nhưng Nguyên Thông đã đưa mắt liếc nhìn chúng một hồi và từ từ nói tiếp:

- Hàng ngày các người phải nhờ Vương lão tiền bối giúp cho một lần thì các người không bị sự đau khổ ấy đâu, các người cứ yên tâm.

Một người trong bọn bỗng cố can đảm lên tiếng hỏi:

- Tiểu hiệp dặn bảo chúng tôi xin làm tới cùng, nhưng thủ đoạn của Ứng Thành Luân ác độc lắm. Tám người chúng tôi đã bị y cho uống thuốc độc rất mạnh. Nếu để lộ tung tích,

lúc ấy y không cho chúng tôi uống thuốc giải độc thì chúng tôi còn đau khổ không thể tưởng tượng được. Không hiểu điểm này tiểu hiệp có cách gì cứu chúng tôi không?

Nguyên Thông hỏi:

- Chẳng hay mấy vị lão tiền bối kia có uống phải thứ thuốc đó không?

Một người đáp:

- Bất cứ là ai đã tiếp xúc với Vạn Gia Sinh Phật đều bị y cho uống thứ thuốc độc đó.

Nguyên Thông thở dài một tiếng rồi nói tiếp:

- Nếu các người từ nay đừng làm việc ác thì ta sẽ giải chất độc đó cho các người. Chẳng hay các người nghĩ sao?

Tám người cả mừng đáp:

- Nếu tiểu hiệp giải được chất độc ấy của chúng tôi thì tiểu hiệp là một đại ân nhân, chúng tôi thế nào cũng cải tà quy chánh, không dám làm những việc táng tận lương tâm nữa.

Nguyên Thông mỉm cười lấy hai viên thuốc Bách Độc Hoàn đưa một viên cho tám người chia nhau uống, đưa một viên cho Vương Hoán chia cho anh em họ Cố và Dị Cái uống.

Nguyên Thông làm xong mọi việc, dặn tám người một hồi, rồi mới từ biệt ra đi. Trời mới tang tảng sáng, chàng không muốn cho Ứng Thành Luân biết được hành tung của mình đành phải chui vào bụi lao ẩn núp. Chờ đến lúc trời xẩm xẩm tối, chàng mới dám trở về khách sạn ở Trường Sa.

Chuyến đi này của chàng rất bí mật, nên Ứng Thành Luân không hay biết gì hết, cả những tay chân của y theo chàng cũng không biết nổi.

Sáng ngày hôm sau chàng rất tỉnh táo, qua sông Tương nghênh ngang đi thăm Hoài Viễn Sơn Trang.

Hoài Viễn Sơn Trang là nơi của Ứng Thành Luân mượn danh chính nghĩa, dùng để kết giao anh hùng hào kiệt của thiên hạ. Nhưng vì y đi vắng luôn, nên mọi việc trong trang đều trao cả cho Ngải Chiêm, một trong Kinh Môn Song Anh phụ trách. Lúc y vắng mặt Ngải Chiêm là chủ trong sơn trang ấy.

Từ khi Đàm Ký Ngu đại náo Hoài Viễn Sơn Trang đánh đổ lộ Vô Ảnh Chi Độc và lấy mất năm thứ độc dược của Ứng Thành Luân đi, Ứng Thành Luân đành phải dùng lửa thiêu đốt đại sảnh ấy đi, để chất độc ấy khỏi bay khắp nơi, làm chết người, lộ tung tích của y.

Nhưng y làm như thế đã khiến Ngãi Chiêm nghi ngờ, tuy chưa biết rõ Vạn Gia Sinh Phật với Vạn Dương Sơn Chủ là một.

Nguyên Thông không biết Ngãi Chiêm hiện đang phụ trách trông nom Hoài Viễn Sơn Trang, sợ dĩ hôm nay chàng tới đây là muốn cho Vạn Gia Sinh Phật biết chút lợi hại của mình thôi.

Chàng vừa đi tới trước cửa sơn trang liền nói với tráng đinh gác cửa rằng:

- Phiền vào thông báo có Bình Ma Tú sĩ Thẩm Nguyên Thông đến thăm.

Người gác cửa giật mình kinh hãi vâng một tiếng chạy vào bên trong ngay. Liền có một đám người đi ra nghênh đón. Lúc này Nguyên Thông mới thấy oai phong của cái tên Bình Ma Tú Sĩ.

Người đi đầu quần hùng lại là Ngãi Chiêm. Chàng không muốn tiết lộ sự bí mật giữa mình với Ngãi Chiêm, nên không tỏ vẻ quen biết y mà phải làm ra vẻ ngỡ ngàng nói:

- Tiểu sinh Thẩm Nguyên Thông đâu dám phiền các vị tiền bối ra đón rước như thế này. Tiểu bối rất lấy làm hổ thẹn.

Ngãi Chiêm biết ngay ý của Nguyên Thông cũng giả bộ không quen biết ha hả cười đáp:

- Hoài Viễn Sơn Trang đâu dám tiếp đãi Bình Ma Tú sĩ một cách kém lễ phép.

Các vị anh hùng đi sau đều cười ô, ai nấy đều ngưỡng mộ Nguyên Thông vô cùng.

Nguyên Thông thấy người nào người nấy đều là nhân sĩ chính khí, chàng liền thay đổi ý định của mình. Chàng vốn người anh tuấn lại thêm nho nhã, khiêm tốn, nên ai tiếp xúc với chàng cũng đều kính phục.

Đêm hôm đó trong sơn trang bỗng có hai cái bóng đen phi ra chạy thẳng lên trên đỉnh núi. Hai người đó chính là Nguyên Thông và Ngãi Chiêm.

Lên tới đỉnh núi Ngãi Chiêm mới cười và hỏi:

- Thiếu hiệp đến Hoài Viễn Sơn Trang có việc gì dặn bảo thế?

Nguyên Thông đáp:

- Tiểu bối không biết lão tiền bối ở đây, lần này đến đây là muốn làm cho Ứng Thành Luân chú ý.

Chàng lại hỏi lại:

- Lão tiền bối tới đây đã lâu có phát hiện gì không?

Ngãi Chiêm đáp:

- Vạn Dương Sơn Chủ phái tôi tới Hoài Viễn Sơn Trang này, trái hẳn với tâm nguyện của tôi, nên chưa hoàn thành được công việc mà tiểu hiệp đã giao cho.

Nguyên Thông vừa cười vừa hỏi tiếp:

- Lão tiền bối nhận thấy Vạn Gia Sinh Phật Ứng Thành Luân là người như thế nào?

- Ứng Thành Luân đã thay đổi hết tính nết rồi. Y đã cải tà quy chính, việc làm của y đều khiến người ta kính mến. Vạn Dương Sơn Chủ phái tôi tới đây để canh gác y. Tôi nhận thấy hình như y đang định chờ một số người nào tới ám hại, nhưng đến giờ vẫn chưa điều tra ra nguyên nhân.

- Lão tiền bối chưa biết Vạn Gia Sinh Phật là Vạn Dương Sơn Chủ hay sao?

Ngãi Chiêm nghe chàng nói như vậy kinh ngạc vô cùng hình như có vẻ không tin.

Nguyên Thông bèn kể các chuyện cho Ngãi Chiêm hay, lúc ấy y mới như nằm mơ vừa thức tỉnh vội đỡ lời:

- Nếu không phải tiểu hiệp nói thì quả thực tôi hẳn còn bị bung bít.

Nguyên Thông lại nói tiếp:

- Sau này các việc còn nhiều xin lão tiền bối đặc biệt để ý hộ. Nếu lượm được một chứng cứ gì của y làm nguy hại tới võ lâm, thì lão tiền bối nên nắm lấy, để đến ngày mừng năm tháng năm đại hội khai phái của Vạn Dương Sơn, lúc ấy lão tiền bối sẽ đem ra giúp tại hạ hồi tội ác của y.

Ngãi Chiêm đáp:

- Tiểu hiệp cứ yên tâm, hễ lượm được chứng cứ gì, lão phu thế nào đem ra khai trình cho thiên hạ biết.

Nguyên Thông thở dài một tiếng, ân cần nói tiếp:

- Lão tiền bối thân vào hang hổ, tiểu bối rất lấy làm kính phục. Nhưng không biết lệnh điệt Anh Kỳ huynh gần đây ra sao?

Ngãi Chiêm nghe Nguyên Thông hỏi đến Anh Kỳ trong lòng hớn hử vô cùng, vội đáp:

- Kỳ nhi được thiếu hiệp ban cho viên thuốc Hồi Thiên Tái Tạo Hoàn, bây giờ sức khỏe của nó đã phục hồi dần, điều đáng an ủi nhất là Vạn Dương Sơn Chủ cũng không phải người đến quấy nhiễu nó nữa.

Nguyên Thông vừa cười vừa nói tiếp:

- Hiện giờ Vạn Dương Sơn Chủ tự cứu lấy mình còn chưa xong, thì làm gì được rảnh mà nghĩ đến việc khác? Tiểu bối chắc lúc này y không có thì giờ để đối phó với lệnh diệt đầu. Chờ vụ mừng năm tháng năm xong, tiểu bối thế nào cũng tới quý phủ chữa cho Anh Kỳ huynh lượt nữa.

Ngải Chiêm cảm động đến ứa nước mắt ra, ngập ngừng hồi lâu không sao nói được nửa lời.

Nguyên Thông vừa cười vừa nói tiếp:

- Việc nhỏ mọn như thế, lão tiền bối khỏi cần phải bận lòng làm chi. Bằng không, lão tiền bối coi thường tiểu bối rồi đấy. Để người ta khỏi nghi ngờ, chúng ta cũng nên đi về đi.

Nói xong chàng đứng dậy đi về Hoài Viễn Sơn Trang ngay. Ngải Chiêm chờ chàng đi được một hồi lâu, mới thủng thẳng đi về sau.

Ngày hôm sau Nguyên Thông cáo từ mọi người, rời khỏi Hoài Viễn Sơn Trang trở về khách sạn. Không ngờ chàng vừa đẩy cửa vào phòng đã thấy một ông già đợi chờ sẵn ở trong phòng.

Ông già ấy đang ngủ say, có lẽ vì đợi chàng lâu quá nên mới ngủ say như vậy.

- o O o -